

galerie beeldende kunst in amsterdam

Wessel Huisman; *Pavane*, 1972.

Wessel Huismans herinneringen aan het licht

In het licht van de werkelijkheid van Wessel Huisman. T/m 9 oktober in Galerie Rademakers, Prinsengracht 570-572, www.galerierademakers.nl.

Wessel Huisman schildert licht. Licht, lichtvallen en lichtintensiteit zoals hij die zich herinnert, om precies te zijn.

Al het licht in zijn schilderijen heeft hij ooit al eens waargenomen – op een bepaald uur, in een bepaald seizoen, op een bepaalde plaats.

Oude foto's van stadsgezichten en interieurs, bij voorkeur uit de jaren twintig van de vorige eeuw, dienen als basis voor Huismans schilderijen. Hij schildert ze zo secuur mogelijk na, vervolgens gaat hij aan de slag met wit, oneindig veel grijsinten, zwart en een beetje bruin.

Met spatels en sjablonen brengt hij abstracties aan die het ritme be-

palen. Een wolk wordt een streep. Vegen lijken de orde te verstoren, maar versterken bij nader inzien juist de balans. De geschilderde lijst versterkt dan weer de illusie van een oude foto.

In Galerie Rademakers hangen schilderijen van *landmarks* in Am-

Al het licht in zijn schilderijen heeft hij ooit waargenomen

sterdam en New York – van het Rijksmuseum en Carré tot het interieur van Paradiso en het (in 1929 afgebrande) Paleis voor Volksvlucht. Een schilderij met de skyline van New York doet onwillekeurig denken aan Mondriaans *Victory boogie woogie*.

De titels die Huisman zijn doeken geeft bevatten geen verwijzing naar de locatie, maar refereren aan zijn herinneringen.

In een foto van Jacob Olie uit 1905 herkent Huisman – hij studeerde geschiedenis voordat hij in Arnhem naar de kunstacademie ging – lichtomstandigheden die hem doen terugdenken aan zijn jeugd in Breda, maar die hij ook terugvond in de dorpen langs de Rode Rivier ten noorden van Hanoi in november 2008.

In het beeld van het Rijksmuseum herkende hij het licht van mei 1972. Voor de tijdsaanduiding zette hij *Pavane*; een verwijzing naar het muziekstuk waar hij destijds veel naar luisterde.

Licht is Huismans in de thee ge-doopte Madeleinekoekje.

JAN PIETER EKKER

BEELD STYLIANOS SCHICHO

Beveiligingscameraportretten

Geen gezichten. T/m 25 oktober bij Wim van Krimpen, Hazenstraat 20, www.wimvankrimpen.nl.

Wim van Krimpen, oud-directeur van onder andere de Kunsthal in Rotterdam, het Fries Museum in Leeuwarden en het Gemeentemuseum in Den Haag, is terug in Amsterdam, waar hij zijn werkzame leven ooit begon. Op de openingsexpositie van zijn nieuwe galerie zijn onder de ruime noemer *Geen gezichten* portretten te zien van jonge, veelbelovende kunstenaars uit binnen- (onder andere graffitiportret-

ten van Dave de Leeuw, die volgende maand bij Van Krimpen zijn eerste solo-expositie krijgt) en buitenland (intrigerende 'beveiligingscameraportretten' van de Oostenrijkse schilder Stylianos Schicho; strakke, serene foto's van de Servisch-Canadese Mirjana Vrbaski).

De mooiste portretten komen uit Van Krimpens privécollectie en zijn niet te koop. Ze zijn in 1998 gemaakt door fotografe Céline van Balen en tonen Van Krimpens dochters. De jongste helpt nu af en toe in de galerie.

JPE

Op de rand van kitsch, maar ook beeldschoon

Every time I close my eyes van Anna Bjerger. T/m 15 oktober bij Gabriel Rolt, Elandsgracht 34, www.gabrielrolt.com.

De Zweedse Anna Bjerger schildert fruitmanden, boeketten, naakten en portretten van mensen wier foto ze uit modetijdschriften en reisgidsen scheurt.

Herkenbare beelden, die tegelij-

kertijd een tikje vervreemdend zijn. Net de verkeerde bloemen in net de verkeerde kleuren. Ook de verwijzingen naar de schilderkunst en de kunstgeschiedenis springen in het oog: een portret van vrouw met een lang, smal hoofd, in dikke klodders zwarte en witte verf doet denken aan de Italiaanse meester Modigliani. Een close-up van een piemel, zo

dichtbij dat het welhaast abstract lijkt te zijn, roept herinneringen op aan Courbets *L'Origine du monde*.

Op het mooiste schilderij staat een naakte vrouw tegen een enorme oerboom, in een blauwgroen, new age-achtig bos dat idyllisch én dreigend is. Op de rand van kitsch, maar ook beeldschoon en trefzeker.

JPE